

Пиша ви, защото нямам избор.

Буквално. Преподавателят ми каза: „Или мотивационно писмо, или нула.“ Аз избрах да живея. Така че ето го - мотивационното писмо на един човек, който е принуден да бъде мотивиран. Като заложник, който трябва да се усмихва пред камера и да каже, че обича похитителя си.

Но нека бъда честен - точно тази липса на избор ме накара да се замисля: ами ако един ден наистина нямам избор, освен да стана голям предприемач? И тогава какъв искам да бъда?

Искам да съм предприемачът, за когото ще пишат в учебниците не заради оборота, а заради това, че е отказал да продаде компанията си на корпорация, която ще я съсипе за няколко години.

Искам да работя в IT, когато пиша код, който променя нечий живот, а не поредния dashboard за мениджъри, които не знаят какво е API.

Искам да работя по неща, които ме карат да се събудждам с “ей, това е готино”, вместо “още колко до петък”.

Не искам да пиша код за системи, които никой не ползва, нито да ходя на срещи, на които единственото решение е да направим още една среща.

Това е. Нищо повече, нищо по-малко.